

Aus Jakob Wassermann: *Engelhart Ratgeber*

Übers.: Andreas Kjeldsen

Brylluppet fandt sted dagen efter. Under vielsen kunne man høre bruden græde – det virkede som om, hun kunne ane sin triste skæbne forude – mens brudgommen, hr. Peter Salomon Curius, så sig omkring med et selvbevidst og hånligt smil. I virkeligheden fandtes der ikke en skabning på hele Guds jord, som han ikke følte sig hævet over.

Efter bryllupsmåltidet blev Engelhart sendt udenfor sammen med de andre børn. Der lå en smuk have bag ved huset, fyldt med æble- og kirsebærtræer. Drevet af en vag tilskyndelse forlod Engelhart resten af gruppen og gik frem og tilbage dybere inde i haven i en gangart, som han havde afluret de voksne. Snart skete det, der ubevidst havde foresvævet ham; den yngste kusine fulgte efter ham, stillede sig overfor ham og stirrede tavst på ham med sine mørke øjne. Efter et stykke tid spurgte Engelhart efter hendes navn, som han allerede havde hørt et par gange, men ikke rigtigt havde hæftet sig ved. Hun hed Esmaralda, efter onkel Michaels hustru i Wien, og man kaldte hende Esmee. Dette vakte på ny Engelharts nagende misundelse, og han begyndte at prale og føre sig frem. Løgnens ånd kom over ham, til sidst stod han magtesløs overfor sin indbildske tale, og Esmee, der havde stirret på ham i forundring, løb fra ham med en spottende latter.

Am andern Tag war die Hochzeit. Während der Trauung hörte man die Braut weinen, es schien, als ahne sie ihr trauriges Schicksal voraus, während der Bräutigam, Herr Peter Salomon Curius, selbstbewußt und höhnisch lächelnd um sich blickte. Die Sache war die, daß es kein Geschöpf auf Gottes Erdboden gab, dem er sich nicht überlegen gefühlt hätte.

Als das Hochzeitsmahl zu Ende war, wurde Engelhart mit den andern Kindern ins Freie geschickt. Es war ein lieblicher Garten hinter dem Haus, voll Apfel- und Kirschenbäumen. In dem dumpfen Trieb aufzufallen, sonderte sich Engelhart von der Gesellschaft ab und schritt in einer den Erwachsenen abgelauchten Gangart in der Tiefe des Gartens hin und her. Was ihm unbewußt dabei vorgeschwebt hatte, geschah; die jüngste Cousine folgte ihm, stellte sich ihm gegenüber und blitzte ihn mit dunkeln Augen schweigend an. Nach einer Weile fragte Engelhart um ihren Namen, den er wohl schon einige Male gehört, aber nicht eigentlich begriffen hatte. Sie hieß Esmaralda, nach der Frau des Onkels Michael in Wien, und man rief sie Esmee. Dieser Umstand erweckte von neuem Engelharts prickelnde Eifersucht, und er fing an, prahlerische Reden zu führen. Der Lügengeist kam über ihn, zum Schluß stand er seinem wahnvollen Gerede machtlos gegenüber, und Esmee, die ihn verwundert angestarrt hatte, lief spöttisch lachend davon.

Det var omkring på denne tid, at Engelharts forældre besluttede at sende ham i en forberedelsesklasse, der blev forestået af en ældre lærer ved navn Herschkamm, selvom der endnu var et år til hans skolepligt begyndte. Hr. Ratgeber, der havde høje tanker om Engelharts begavelse og store forventninger til hans fremtid, var utålmodig efter at lade ham træde ud i det virkelige liv og drikke fra kundskabens kilde. Han tænkte på sin egen ungdom, der havde været præget af afsavn og besværligheder. Endnu i de første år af sit ægteskab holdt han meget af åndrige samtaler og gode bøger, og han fastholdt en sværmerisk agtelse for alt det åndelige, der på grund af ydre omstændigheder var blevet ham selv nægtet og forholdt.

Um diese Zeit faßten seine Eltern den Beschluß, ihn, obwohl er zum pflichtmäßigen Schulbesuch noch ein Jahr Zeit hatte, in eine Vorbereitungs-klasse zu schicken, die ein alter Lehrer namens Herschkamm leitete. Herr Ratgeber, der große Stücke auf Engelharts Begabung hielt und große Erwartungen von seiner Zukunft hegte, war ungeduldig, ihn in den Kreis des Lebens eintreten, von der Quelle des Wissens trinken zu sehen. Er dachte an seine eigne entbehrungs- und mühevollen Jugend. Noch in den ersten Jahren seiner Ehe liebte er gehaltvolle Gespräche und gute Bücher und bewahrte eine schwärmerische Achtung für alles, was ihm geistig versagt und durch äußerliche Umstände vorenthalten blieb.